ÜÇ NOKTA..

Yazan: Naci Konyar - 15 Temmuz 2009

Bu yaz tatilde okumak üzere yanıma aldığım kitapların çoğunluğu A. Turan Alkan'a ait. Edebiyattan lezzet bulanlar bu lezzetin A. Turan Alkan gibi yazarların kaleminden damlayan güzelliklerden geldiğini iyi bilirler.Onun yazıları okuyanlarına Türkçe'nin mutfağında tadına doyulmaz lezzetli zamanlar yaşatır.

Şehit doğurmuş analara ve romanı asla yazılmayacak bir kadın nesli için düşündükleri, bu günün modern hanımlarının şuur altına gönderilen bir mesaj sanki.

"Çocuk yaşlarında evlenip bir ömür boyunca serkeş,sarhoş,huysuz,vehimli,hastalıklı ve belki çirkin bir kocaya itaati ibadetle bir tutup "bu benim kaderim" avuntusuyla vakf-ı ömür eyleyen o kadınların anlaşılmaz tahammül kudretlerine ben de isyan etmekten nefsimi alıkoyamıyorum.

Hayatın baharında dullar zümresine iltihak edip, rahmetli kocasının ağzından ömür billah "Seni seviyorum" sözünü bile işitmediği halde, "rahmet" linin sevgi kırıntılarıyla düşürdüğü bir bakışını hafızasına nakşedip, mezara kadar onunla teselli bulan ruh haletine ben de yabancıyım.

Fukaralığın, şimdiki refah ölçüleriyle akıl almaz boyutlarda gezindiği yokluk ve kıtlık devirlerinde, kocası, evladı ve misafiri için zaten sefaletin son raddelerine dayanmış öğününü daraltmaya amade bir nefsi anlamak ne kadar zordur"

Diye dert yanarken boşanmaların "anlaşamadık, ayrıldık" gibi basit ve sudan sebeplere dayandırılarak çığ gibi çoğaldığı zamanımızda, toplum yapımızın çimentosu çekirdek aile yapımızın neden çatırdadığını bir nesl-i münkarızdan (kaybolan nesilden) bahsederek ne güzel ifade buyurmuş…

Zamanımızda yıkılan yuvalar ve de anasız, babasız büyüyen çocukları gördükçe A.Turan Alkan'ın bu düşüncelerini biz, kocaya itaati ibadetle bir tutan en zor şartlara rağmen evliliği kader olarak kabullenip tahammül gösteren annelerimiz, halalarımız ve ninelerimiz ocaklarını nasıl tüttürdüklerini bu gün daha iyi anlayabiliyoruz.

Ya üç nokta… Üç noktanın hikayesini hiç duydunuz mu?.. Üç noktayı yazarımız şöyle anlatıyor :

"Üç noktanın ima ettiğini, yeri gelir, bütün bir edebiyat şerhten (açıklamaktan) aciz kalır.Hiç bir harf ve hiçbir kelime üç noktanın ima ettiğini kucaklayamaz.

O bunu biliyordu, askere giderken eşiyle son kere yalnız kaldığında demişti ki "Eve gönderdiğim her mektubun sonuna üç tane nokta koyacağım; Üç tane nokta…O üç nokta senin içindir, anladın değil mi ?"

Uzun askerlik yıllarında eve gönderdiği her mektupta hep o üç nokta vardı.Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öpüldüğü, teyzeler, amcalar, komşular ve tanıdıkların hal ve hatırlarının sual edildiği, sağlık ve sıhhat dilekleriyle baki selam temennisiyle son verilen mektupların sonunda hep üç nokta vardı.

Eşi mektupta yazılanlara aldırış etmiyordu.O son satırın sonundaki üç noktayı arıyor, buluyor, okuyor. Buğulanmış gözlerinden süzdüğü üç damla gözyaşı ile yıkıyordu.

Seneler, seneler sonra, bütün sözlerin mahremiyet yaşmağını yırtıp, üryan tekilliklere düştüğü bir gün, yüreğinin tam üzerinde sakladığı son mektubu çıkarıp sonundaki üç noktayı okşarcasına seyrederek sevgilisine şöyle demişti :

– Sahi Ahmet bey, ne güzel mektuplar yazardın eskiden ?…”

Yazarımız, zamanımızda az rastlanan bir kadın nesli için ileri sürdüğü düşüncelerinin sonunu hep, karşı olmak, anlamamak, kendine yabancı gelen düşünceler gibi göstermesine rağmen, sanki satır aralarında günümüz evlilik adaylarına uzun soluklu bir evliliğin, bir yuvayı neler ayakta tutuyorun reçetesini sunuyor gibi…

Evet eski ev hayatının bir adabı vardı. Bizim kültürümüzde boşanma meşru kabul edilir ama hoş karşılanmazdı. Bir eve gelin giden orada beyaz kefeni giyene kadar ocak tüttürürdü. Namus meselesi dışında yuvalar bozulmazdı.

Üç nokta için bir şeyler söylemek gerekirse…

Gerçekten dede, nine ve amcalarla beraber yaşadığımız o kalabalık aile yıllarında, askerden evine mektup yazan biri mektupta eşine sevgi sözcükleri yazamazdı. Bu bir edepti. O zamanın kadınları da eşlerini hiçbir zaman söze dökülmeyen kelimelerle severler ya da sevgisizliklerini mahrem bir hastalık gibi yüreklerinin derinliklerinde bir ömür boyu saklarlardı. Bizim neslin çocukları babaları tarafından dedelerinin yanında hiç sevilmemişlerdir.

Bu edep hallerine zamanımız ne çok muhtaç…

Tatil günlerinde Türkçe’nin büyük ustalarını okumak, onlardan okuduğumuz güzellikleri okuyanlarla paylaşmak büyük saadet…

DİKİLİ'den tüm okuyanlara üç nokta…

Yorum Ekle

Naci Konyar